

תנועה חלקה

הם לא עונים, אולי לא הבינו שהיא מדברת אליהם. היא מתקרבת מעט ומרימה את קולה, הן היא אומרת, אתם לומדים ב'יד הנשיא'? הם מסתובבים. היא נדהמת לגלות שאחד מהם, זה עם הקפוצ'ון המשוך על ראשו, הוא בת, רזה מאוד, פנים של שועל וקצוות שיער בכחול חשמלי מתחת לכובע. מי, אנחנו? היא שואלת. כן, אומרת האם. אתם לומדים ב'יד הנשיא'? כן, אומר הנער. ה"כן" שלו נשמע כמו "קה".

הם מתבוננים בה ברישול, לא בדיוק בחוסר אכפתיות, אלא ברישול, כאילו התבוננות היא דבר שאין להפריזו בחשיבותו. מבטם אינו נעוץ בה וגם אינו מתחמק. הוא מחליק מעליה ולידה כמו על מגלשיים, בתוך מרחב שווה הנפרש לאינסוף. בשלב כלשהו, באותה תנועה חלקה, הם מסתובבים מעליה וממשיכים. האור ברמזור מתחלף. מעבר לכביש, היא רואה עכשיו, ממתנינה להם חבורה קטנה של נערים ונערות בני גילם. הם נעים כדי להכניס אותם לחלל-זמן הפרטיים שלהם. הם מובדלים כמו משטח נוצץ של קרח. הילדים האלה, אומרת האם, הם בטח בכיתה ט'. אולי י'. עניין של כמה שנים, היא חושבת, וגם הוא. היא מביטה בדממה בילדים המתרחקים, ונוגעת בדבר המכאיב שבתוכה.

זו היתה שעת ערב מאוחרת, כמה שנים קודם לכן, כשנכנסה לחדרו של בנה וראתה אותו באור השקיעה שנגה מאחוריו, מהחלון הפתוח. הוא היה רכון על צעצוע ששיחק בו. פס זהוב של שמש חצה את השוק הדקה והעירומה וכשהביטה בה ראתה את גופו כאילו עבר מטאמורפזה ונעשה חומר מסוג אחר שאינה יכולה להעריך עוד את מגעו ומשקלו ודחיסותו.

לשבריר של רגע ידעה האם בוודאות מוחצת שהוא לגמרי של עצמו ושכל היותו שלה הוא הרף עין של חסד, הבהוב של רמייה עצמית בתוך האמת הבלתי ניתנת לערעור הזו. עיניו, כשהסיט סוף סוף את תשומת לבו מהצעצוע והביט בה, היו חלקות ונטולות זיכרון. היא הביטה היישר לתוכן, בדממה, ובדממה ראתה גל של הכרה חולף בהן כשאמר אמן, כאילו אמר זאת בפעם הראשונה.

מתוך: דהרת הפרא של הקיום

הכי חשוב זה לתת לו גיבוי, אומרת האם. אנחנו צריכים להקשיב ולשתף פעולה, אבל שיהיה ברור שאנחנו לגמרי מאחורי הילד. זו כבר הפעם החמישית שהיא חוזרת על כך והיא מודעת לכך, אבל קשה לה לעצור בעצמה. המילים, כשהן נאמרות, הן הקצה של התכווצות פנימית שעולה מבטנה ונרחפת למעלה, אל גרונה, וגורמת לה מחנק כזה עד שהיא חייבת לדבר.

אביו של הילד מהנהן בטינה. לא אכפת לו שהיא חוזרת על עצמה. אבל מוטב היה שתשתוק, משום שהמתח שלה דבק גם בו והוא רוצה להתייצב בפני המחנכת של בנו, ו- איך היא קראה לזה? הצוות הטיפולי - כשהוא במלוא כוחותיו, חרף ומרוכז. בסדר, הוא אומר, בסדר, את לא צריכה להרצות לי על זה. אני תמיד מאחוריו.

ואני לא?

לא אמרתי, הוא אומר ומבקש ממנה להירגע. אחר כך הוא מאט את צעדיו ומקיף אותה בזרועו, וכמה רגעים הם הולכים חבוקים, בצעדים מתואמים, והמחווה הזו חסרת המילים כל כך מקלה עליה עד שהיא נחלשת כולה. אסירת תודה, קלה, פריכה היא מוערת, רגליה נתקלות זו בזו כמו היתה ילדה קטנה ועל אף שהיא מצחקקת הם נאלצים לעצור - או כמעט עוצרים, שכן ברגע שהם נעמדים היא אומרת - לא לא אנחנו נאחר, אסור לנו לאחר, הם שוב מחישים צעד.

מי זה בכלל הצוות הטיפולי הזה, היא אומרת פתאום בבח, בנשימה חטופה. בסך הכל היועצת. איך שהם מנפחים את עצמם.

כשהם נעצרים ברמזור היא חושבת על בנה שהולך בדרך הזו לבית הספר. מה הוא עושה כשהרמזור מתחלף לאדום. האם הוא עומד וממתין או שהוא מתיישב כמוה על העמודים העגולים הנמוכים שחוסמים את המדרכה בפני המכוניות. העמודים הללו קרובים כל כך לכביש - רגע של היסח דעת ואתה מאבד את שיווי המשקל ונופל. היא נלפתת בחרדה ומתרוטמת. שני ילדים שכנראה מאחריים לבית ספר עומדים מעט לפנייה. הם גדולים מהבן שלה בחמש-שש שנים, התיקים שעל גבם קלים יותר, ומכנסי הג'ינס המהוהים רפויים ומהודקים בחגורה על האגן שלהם. הם לובשים טריינינגים אפורים מצוירים, וראשו של האחד מכוסה בקפוצ'ון. הם לא מדברים ביניהם, אבל זזים ללא הרף, חסרי מנוחה, נהדפים זה לעבר זה מכוחה של איזו תנועה פנימית, כאטומים, מתנגשים קלות, מתרחקים. הצחוק שלהם, הדומה לשיעול, מחוספס ומהוסס.

הם בטח בתיכון, היא אומרת לאבא של הילד, מצביעה לעברם בראשה.

מתי נעשה לה דחוף כל כך לומר את המובן מאליו.

תגידו, היא אומרת, אתם לומדים ב'יד הנשיא'?